

SVETISLAV BASARA

ĐINĐIĆ:

memoari s onu
stranu groba

transkript

Zoranu Matiću (1960–2004), starom majstoru, čije je otvaranje izložbe ulja na platnu, nazvane Atentat, bilo najavljeno za dan 12. marta 2003. u 18 h u galeriji ULUS-a, ali koje je na vest o atentatu na Zorana Đinđića – koji je bio dozvoljen – pravovremenom akcijom organa bezbednosti bilo zabranjeno.

Sudbina veličine je stradanje, stradanje od spoljašnjeg sveta i stradanje unutrašnje, od sebe samog. Tako je bilo, tako jeste i tako će biti. Zašto je tako – sasvim je razumljivo. To je zaostajanje društva za veličinom i samog čoveka za sopstvenom veličinom. Jasno je da je svet ustrojen tako – davati svetu čovek ne može drukčije nego da plati za to stradanjem i progonima. Ukoliko je dar nesebičniji, utoliko su žešća gonjenja i nemilosrdnija stradanja. Takav je zakon života, takav je njegov aksiom... Za svoj dar i veličinu moraš platiti krvlju.

Pavel Florenski

Sadržaj

Horizont događaja	11
Trijumf principa korova	133
Kratak pregled raspadanja	163
Filozofska rasprava sa inkubom	177
Egipatsko ropstvo srpskog stila	197
Crna kutija	205
<i>O piscu</i>	229

HORIZONT DOGAĐAJA

Ono što se u civilizovanim zemljama zna i ono što se pretpostavlja da ljudi znaju, velika je nepoznanica.

Saul Bellow

Čudo jedno koliko je čoveka delić sekunde posle smrti baš briga što je mrtav.

Mrtav sam, dakle, mrtvijat, ali teoretski i dalje egzistiram u tački singulariteta, s onu stranu horizonta događaja*, u primraku, u kome nepristupni Bog-sajdžija učestanošću od 123.665.888.987.993.342.985,423 puta u sekundi vraća u ništa i iz ničega ponovo stvara svet, univerzum, unum-in-versum, prvobitno-jedno-izokrenuto, gomilu *ruševina koje se puše*.

Otkud ja u singularitetu?

Duga je to priča.

Ako u završni infinitezimalni račun ne uračunamo moj leš koji trune u pasjem grobu na periferiji Aleje zaslužnih

* Granica unutar prostorno-vremenske rešetke iza koje događaji više ne utiču na posmatrača. Max Plank.

građana i moj kostur koji ispada iz svih ormana u Srbiji, ono malo što je preostalo od mene razvlači se po beogradskim tabloidima, u smrdljivim petparačkim pamfletima teoretičara trećeg metka. U kojima se, posmrtno nacifikovan šajkačom sa kokardom natučenom na mrtvu glavu, prinudno obučen u ukopni jelek i anteriju, obuven u tri broja manje opanke – šiljkane iz Souvenir Shopa u Guči – vucaram iz broja u broj, u nastavcima, kao Homerova sen *srpskog stila*.

Od nemanja drugog posla – rđava beskonačnost je iza mene, perspektiva presazdavanja sveta i veka na dugom je štapu – sakupljam raspršene logose, pribiram misli, diktiram Berhtoldu* memoare na nemačkom, Berhtold zapisuje, Drinka simultano prevodi** na srpski, prevedeno šalje elektronskom poštom lektorima IP „Laguna“. Mnogo toga se gubi u prevodu, srpski jezik pruža gerilski otpor nemačkom, prkosi, postavlja *crvene linije*, ćera inat, ciganiše, ubacuje šatrovački žargon, cenzuriše, preinačuje, jebe mi majku izdajničku između redova.

A i inače psuje ko kočijaš.

Za mnoge stvari i pojmove srpski jezik nema reči. Čak ni za cunnilingus, za koji je jezik presudan i koji je vrlo važan za političku istoriju Srbije. Zato je srpski narod toliko *siromašan svetom*, što rekao Heidegger. Ako se neka prikladna reč pukim slučajem i pojavi – po pravilu naprepad – srpski

* Berhtold, Ferdinand. Entitet koji u limbu, iza horizonta događaja, zapisuje ispovesti žrtava serije atentata proizišlih iz Principovog atentata na nadvojvodu Franca Ferdinanda.

** Drinka Gosjović, jedna je od najznačajnijih prevodilaca sa nemačkog jezika. Prevodila je, između ostalih, i dela Georga Bihnera, Hansa Magnusa Encensbergera, Petera Handkea, Mihaela Endea, Mihaela Krigera, Dee Loer, Klemensa Mejera, Haralda Vajnriha, Volkera Kloca i Volfa Lepenisa.

jezik je spektakularno odbaci na način na koji je srpska guzica odbacila organizam Milke Planinc (vidi fusnotu).*

Nema, međutim, toliko nezamislive/nemislive opačine za koju srpski jezik neće pronaći slovo ljubve, neprevodivo ni na jedan drugi jezik.

Srpski jezik je znakovni jezik za galamdžije, srpsko pismo – srpska cirilica – zapravo je bifokalna Brajeva azbuka, za slepce da vide trun u oku brata svojega, za čorave nacionalističke koke da ne vide balvan revoluciju u oku svome.

Drinka, može li se, recimo, na nemački prevesti glagol *krndačiti*, moraćemo ga upotrebiti kad za to dođe vreme?

Drinka (iz *off-a*): Ne znam ni šta *krndačiti* uopšte znači.

Krndačiti – zapišite ovo, Berhtold, a ti, Drinka, upamti – to znači izvršiti obljubu nemoćnog lica na posebno svirep i okrutan način i posle obavljenog čina obrisati polni organ zavesom.

Drinka (iz *off-a*): Fuj!

Imam još jedno pitanje: mogu li se na nemački prevesti glagol *skarabudžiti* i imenica m. roda *budž*.

Drinka (iz *off-a*): Nein.

* Aluzija na vic s bradom koji je sedamdesetih godina XX veka Udba lansirala u cilju raspirivanja iracionalnog nacionalnog ponosa, koji će u sledećoj deceniji rezultirati opštenarodnom pomamom. U skraćenoj verziji – integralna verzija zauzima 25 kucanih strana – vic priča sledeću priču. Milka Planinc, predsednica SIV-a, putovala vozom, nesrećnim slučajem ispala iz vagona, pala pod točkove, točkovi joj odsekli dupe. To je i medicinski i politički problem. Planinc je važna politička ličnost, a nema na čemu da sedi. CK SKJ, po ključu, odabira šest donora, Slovenca, Hrvata, Crnogorca, Bosanca, Makedonca i Srbina. Transplantacija se radi na VMA. Imuni sistem Milke Planinc je snažan. Konzilijum, saopštava da je organizam Milke Planinc redom odbacio guzice Slovenca, Hrvata, Makedonca, Crnogorca i Bosanca. Preostaje samo donor-Srbin.

Sve partijske nade se polažu u srpsku guzicu. Avaj, nakon transplantacije, konzilijum izdaje saopštenje: srpska guzica odbacila organizam.

Pa naravno da se ne može prevesti. Nasumični niz najeksplozivnijih samoglasnika i ponekog suglasnika – *skarabudžiti* – ni na srpskom ništa ne znači, iako se većina poslova od javnog značaja obavlja upravo skarabudživanjem i budženjem.

Ako, recimo, reč za neku gnusobu pukim slučajem ne postoji, onda je narodni šamani navrat-nanos skarabudže i puste u opticaj. (Berhtold, prebacite i sledeću rečenicu u fusnotu.*)

Potom zapišite.

Šta god pomislim, šta god da Berhtold zapiše, šta god Drinka da prevede na srpski, ukoliko prevod prođe klerofašistička mitarstva i izađe iz štampe, rečenica uvek glasi: *Ubile su me zapadne tajne službe, zato što sam se na kraju pokajao, poslušao Kjosićev savet, vratio se krvi i tlu i nisam hteo da prodam naše Kosovo.*

Pošto sam de facto ništa i sledstveno ništa i nemam, moram stvarati iz ničega. Ništa, uostalom, i nije stvoreno ako nije stvoreno iz ničega.

Hajde da suspensa radi najpre progutam najveću žabu krastaču, moju smrt.

Pardon, Ihre Exzellenz, treba li kad progutate žabu krastaču da u oblačiću iznad vaše mrtve glave, kao u stripovima, upišem: *gulp*?

Neizostavno, Berhtold. Pravila žanra se moraju poštovati.

* U tome naročiti prednjači Kjosić, zemljoradnički Cagliostro, otac srpske laži, kovač falsifikovanih reči, tvorac alogičnih neologizama i na-prvo-čitanje-vrlo-smislenih besmislica, koji je izvršio veliki uticaj ne samo na društvene nauke i politiku nego i na medicinu, pa čak i hirurgiju (posebno je cenjen među lekarima), tako da je u istorijama bolesti zabeleženo nekoliko slučajeva uspešnog presađivanja muda umesto obolelih bubrega.

Trivia: presađena muda su, zahvaljujući srpskoj snalažljivosti, neko vreme uspešno obavljala funkciju bubrega.

Gulp, hajdemo dalje, mada se nema kud dalje.

Pre nego što sam našte srca progutao najodvratniju žabu smrt, prethodno sam ko kurva spermu godinama gutao čitavo jedno mnoštvo pojedinačno nesmrtonosnih, ali podjednako odvratnih i toksičnih punoglavaca, žabica, žaba vremenjača, žaba krastača, žabaca, žabljaka, žagubica i žabokrečina. Mesecima sam slutio da se nešto kuva, blagovremeno sam dobijao upozorenja stranih obaveštajnih službi (ali i slučajnih prolaznika) da se kao glavna tačka programa Proslave stogodišnjice Majskog prevrata iz 1903. priprema (i uvežbava) moje ubistvo s kolektivnim predumišljajem. Čak i kad je preispoljni dripac, pasivni plaćeni ubica, Dijanić, sa naslovne strane zvaničnog organa zemunskog Ku Klux Klana *Identitet* – slovima od 34 cic u ogavnom naslovu za šaku dolara najavio moje streljanje dum-dum rečima – *Ako Dinđić preživi, Srbija neće* – čak i tada sam odbijao da oblačim ludačku pancir-košulju, uživao sam u suspensu, slutio da ću biti ubijen, verovatno sam podsvesno i priželjkivao da budem ubijen.

Nisam, naravno, znao dan i čas, što je samo pojačavalo suspense.

Kad sam 12. 3. 2003, posle mnogo natezanja i promašaja konačno upucan, onako kurvanjski, *zguza* – iz ko zna kog po redu pokušaja – tri dana pojma nisam imao da sam mrtav.

Tako to ide kad ti pucaju u leđa, umreš *na neviđeno*.

Pojmio sam da sam mrtav tek kad je u treći dan *umrla moja smrt*, kao što je Bigović najavio na Radiju Beograd 1 (a najava prošla nezapažena u javnosti). Kao i sva čuda/užasi, i smrt je čudo/užas za tri dana. Prestanak rada srca, tzv. moždana smrt, gubitak svesti, sve to ne mora značiti prestanak aktivnosti, pa čak ni političkog aktivizma. Slušajte šta ću vam reći, Berhtold, smrt je poslednje pribežište nitkova i lenjivaca

koji se – paradoksalno – najviše užasavaju smrti i ništavila. Sve su to trice i kućine. Izgovor za nerad. Prilika za izležavanje u grobu, o trošku države. Uvek preostaje *residual self image* – u određenim situacijama vidljiv i u pojavnom svetu u obličju takozvanih priviđenja – koji Wikipedija definiše kao „mental picture, generally of a kind that is quite resistant to change, that depicts not only details that are potentially available to an objective investigation by others (height, weight, hair color, etc.), but also items that have been learned by persons about themselves, either from personal experiences or by internalizing the judgments of others“*.

Izvinite, Ihre Exzellenz, ne poznajem englesku ortografiju, ne znam kako ovo da zapišem.

Okanite se ortografije, Berhtold, prepustite to prevodiocima i lektorima, pišite po Vuku, kao što govorite, ovi memoari su ionako za srpsko tržište, ali ipak naznačite (ovo je bitno) da se tu radi o ne-entitetu koji kabalistička tradicija naziva *qālippā* (pl. qlippot – ljuska) – skupu skandhi, psihičkih (psihopolitičkih?) leševa isluženih autopercepcija i autorefleksija, pomešanih sa sudovima i predrasudama okoline.

Veliko je, uostalom, pitanje da li sam – osim u čisto konceptualnom smislu – uopšte mogao umreti. Ne prečenjujem se. Svejedno mi je, u stvari. Ne bih ja bio prvi koji nije umro zahvaljujući intervenciji viših sila. Primeri: Enoh i Ilija koji je, za razliku od mene – koji sam u tačku singulariteta lansiran puščanom vatrom – uznet na nebesa u vatrenim kočijama.

Što mu dođe na isto.

* Eng.: Mentalnu sliku, otpornu na izmene, koja ne sadrži samo detalje očigledne objektivnom posmatraču (visina, težina, oblik lica, itd.) nego i elemente samospoznaje proistekle iz ličnog iskustva izvitoperenog percepcijama drugih ljudi.

Moja posmrtna situacija bila je slična situaciji iz priče koju sam nekada davno čitao u *Mikrokozmina* Claudia Magrisa. „Šta bi radio kad bi znao da ćeš za nekoliko minuta umreti“, pitao je u toj priči jedan pobožni i užtogljeni rođak svetog Luigija Gonzagu, dok se ovaj kao dečak igrao.

„Nastavio bih da se igram“, odgovorio je Gonzaga ko iz puške.

Da je bigotni užtogljenko otišao korak dalje i pitao budućeg sveca, Gonzagu: „šta bi radio kad bi ovog trenutka umro“, Gonzaga bi bez premišljanja rekao: „nastavio bih da se igram.“

Tako i ja. Da me je neko pola sata pre atentata pitao šta bih radio kad bih znao da ću za pola sata bio ubijen – mislim čak da su me to neki, onako izokola, uvijeno, i pitali – bez razmišljanja bih rekao: „nastavio bih da radim.“

A tek da je neko insistirao da mu kažem šta ću raditi kad budem ubijen, (čudi me da me to niko nije pitao), ko iz puške bih odgovorio – brišite „ko iz puške“, pišite „ko ispred puške“ – „nastaviću da radim“.

Budući da nemate iskustvo sa telesnošću vi biste, Berhtold, morali znati da je pojavni čovek u suštini biohemijski bučkuriš, mehur od limfe prosečnog trajanja 74 godine, rob metabolizma sputan kožnim haljinama – precrtajte nepotrebno, dopišite ako sam nešto propustio – da nadalje Čovek – sa velikim humanističkim Č, nije pojava, čak ni predmet, nego proces sa neizvesnim ishodom, da je ustrojen hijerarhijski, da su ljudska anatomija, fiziologija i organska tvar puka infrastruktura kvaliteta nadstrešnice na novosadskoj Železničkoj stanici, ako ne i goreg, svakako smrdljivijeg.

Budući da tzv. *ljudsko* plebiscitarno pada sve niže – i da će ad infinitum padati sve niže – a da je princip hijerarhijske izokrenut tako da je na vrh, na mestu emanacija sefire

Tiferet postavljena kontrasefira pokvarenjaštva i kretenizma, u Srbiji posle smrti praktično svi, uključujući monaštvo, sveštenstvo i verništvo SPC, umiru najmanje triput, marksistički, neopozivo, namrtvo, zemlja jesu, u zemlju otidu, otuda odlaze na reciklažu, u takozvano pakibitije, u palingenetski melting pot, a otuda u beskonačni krug rađanja, patnji i umiranja iz koga iskrsavaju sve gori.

Ali ne ja. Neću se ja više rađati (postoji i ta opcija). I prošli put mi se omaklo (i to ocu, ne meni).

Život se – što reko Kierkegaard, koga za života nisam mnogo mario – može razumeti samo od kraja, nije potrebno, nije štaviše preporučljivo, proživeti ga od početka.

Nakon što sam pune dve i po godine bio glineni golub sa doktoratom iz filozofije, potom Dead Man Walking na štakama, prva tri dana posle ubistva bio sam Dead Body u najdoslovnijem smislu dakle – mrtav mrtvijat. Nisam imao iskustva, podlegao sam inerciji. Sigurno ste, Berhtold, načuli (ili pročitali) morbidnu motivacionu priču o umirućima kojima u samrtnom času čitavi njihovi životi u trenu promiču u gasećim svestima do u najsitniji detalj.

To je koješta. Bar u mom slučaju. Ako se tako nešto nekom i dogodi, to je onda naknadna pamet.

Rekoh već; tri dana pojma nisam imao da sam mrtav. Velika je to prednost bivanja mrtvim, vrhunac filozofske teorije, koja te iz prve (crne) ruke prisili da saznaš da ništa ne znaš. Sokrat je to saznao za života, mi, filozofska boranija, moramo umreti nasilnom smrću da bismo to saznali. Naravno da u takvom, mrtvom mrtvijatom stanju ništa nisam mogao očekivati, ali smrt je tokom ta tri dana u potpunosti ispunila moja (nejasna) predsmrtna očekivanja

A evo šta sam očekivao: trenutni Verdunkelung/Blackout/pucanje filma, precrtajte nepotrebno. (Dakle, shvatanje smrti poslednjeg rapalja, šta reći.)

Posledica nedomišljenosti. Uvek aktivan, uvek u poslu, za života nisam mislio o smrti, misleći u filozofskoj profesionalnoj deformisanosti da se o smrti ne može misliti. Trebalo je da umrem nasilnom smrću, da iskusim smrt – da pred-trčim u smrt, što reko Heidegger – da prođem kroz sjen smrtni, da se osvestim u tački singulariteta, pa da pojmem da osim o smrti, ni o čemu drugom ne vredi ni misliti.

To što sam sa tri dana zakašnjenja doznao da sam mrtav, ne znači da sam se pomirio sa smrću. Ne bi to ličilo na mene. Smrt računa upravo na predaju bez borbe. (Zato je u Srbiji mortalitet veći od nataliteta.) Čim su moje misli rasute dum dum metkom s kraja na kraj vremensko-prostorne rešetke u mirijade i mirijade logosa – u treći dan, kako je i pisano – kao kapljice žive ili (slikovitije) kao barice tečnog metala od koga je konstruisan Terminator III, konvergirale prema praznini mog residual self imagea – čiste forme bez sadržaja – i restaurirale moj zagrobni dasein, eto i vas Berhtold, pojavljujete se u punom kapacitetu stenografa posmrtnih memoara muškaraca, žena i dece ubijenih Principovim arhetipskim metkom.

Da, Ihre Exzellenz, iako to de facto nikad nije bilo, tako je od reči do reči bilo. Sećam se kao da je juče bilo da je vaša prva rečenica koju sam zapisao bila: U pravu je Descartes: cogito ergo sum.

Tačno, Berhtold. Da bih postojao *jer mislim*, neprestano se moram u mislima vraćati na mesto zločina da bih se uverio da sam prestao da postojim i da bih po ko zna koji put, ko Neverni Toma, stavio prst u ranu svoju i uverio se da postojim quia absurdum est, iako – na sreću – ne više u trodimenzionalnom obličju, u bivšem tijelu smrti ove.

Imalo je to streljanje svojih prednosti. Vatreno kršten u trenutku upucavanja – nisu u pravu oni koji tvrde da

me je Amfilohije opojao nekrštenog, mada mi je posmrtno pozlilo od njegovog turbofolk opela – nisam imao vremena da se ukaljam rugobom greha. Trećeg dana mi je, onako očišćenom, sve puklo pred očima: i alfa i omega i neka bude svetlost i bi svetlost i zašto je Kain ubio Avelja (iz istog razloga zbog koga i Zmija mene) i zašto je Kain, za razliku od Zmije, prošao nekažnjeno i – u usko profesionalnom smislu najzanimljivije – zašto nešto, a ne ništa (u suštini je jednostavno: bolje išta nego ništa) i konačno – odgonetka možda najveće srpske misterije: zašto majmun drži kurac u supi na stolu pored šanka u prčvarnici *Brodarska kasina*.

Kao ni ostala pravila u Srbiji, ni gvozdeno pravilo svet-skoistorijske dramaturgije – koju je Čehov transponovao u pozorišnu formu i stekao svetsku slavu – *puška okačena na zid u prvom činu, mora opaliti u trećem* – u mom slučaju nije poštovano. Puška napunjena i otkočena maja 1903, opalila je 2003, nepuna dva dana pre početka policijske akcije hapšenja paravojnog krila kriminalaca, bašibozuka, bagre i brabonjaka.

Ubijen sam na otvorenoj sceni. Streljan sam, d'izvinite, zguza. Morao sam biti uklonjen kao neprijatni svedok. Po svaku cenu. Da je hitman, Zmija, promašio – a bio sam se opkladio s Popovićem u 500 DEM da će me promašiti – bio bih ili otrovan, ili zadavljen svilenim gajtanom ili bi mi – sasvim u skladu sa srpskom tradicijom – Besić na spavanju odrubio sekirom glavu.

Potom bi, po algoritmu, koji bašibozuci priviđaju kao tradiciju, DSS-ovi Bounty Huntersi za šaku dolara usolili moju glavu i poslali je diplomatskom poštom u Moskvu. (Najverovatnije su to i uradili. Ekshumacija bi zacelo pokazala da u mom pasjem grobu leži obezglavljeno telo.)

Scenosled: Puška Heckler & Koch G-3 opaljuje deset minuta pre početka opštenarodne premijere. Parter u Kneza

Miloša prepun (mesecima se tražila karta više). VIP loža krcata. Tout Belgrade prisutan. Armunikaš Palura već krenuo iz Užica na proslavu mog streljanja. Mestobljustitelj Amfilohije koncipira slavoslovlje „srpskom vojinstvu“. Zbog velikog interesovanja javnosti, ispred zgrade Vlade postavljen je video bim na kome se – u čekanju na direktan prenos glavne tačke programa – mog javnog streljanja – da se Vlasi ne bi dosetili, prikazivala reklama za jelen pivo.

Pogledajmo ponovo scenosled. Dramska situacija se bliži kulminaciji. (Alternativa: ejakulaciji.) Jovanović povlači obarač, a sekund pre toga sa pulta neke davne trafike iz stripa „Nikad robom“ iskaču Mirko i Slavko, dovikuju: „Zoki, pazi metak“, avaj prekasno (dakle u pravi čas) ne čujem ih, već sam izgubio svest (hvala im u svakom slučaju), padam ko sveća, gutam žabu smrt, refleksno podrigujem, hitman Zmija me overava, dobija ovacije, čuju se (i još se čuju, oslušnite) povici bis, bis, bravo, maestro, dok se iza kulisa od blata, balege, barjaka, brabonjaka, srpskog sira, kajmaka, ajvara, šarenica, ocila, tocila, šajkača, jataka, anterija, jeleka i opanka-šiljkana Die Drohne* sprema da – jašući na Waldemaru Jankeleviču, uz intoniranje himne *Bože pravde*, u izvođenju Gardijskog orkestra trubača iz Guče pod upravom Živojina Zdravkovića – stupi na veliku scenu Vlade Srbije i da – u perspektivi – preko mog leša uđe u Istoriju srpskog društva i kulture...

Dopišite, Berhtold, još nekoliko tačaka..... Sporo to ide... Vuče se ko prebijeno. U Ginisovoj knjizi idiotskih rekorda – ako ta petparačka brošura još uvek izlazi – trebalo bi da ostane zabeleženo da je krvavi dvanaestomartovski puč bio najsporiji državni udar u političkoj istoriji sveta.

* Die Drohne, nemački - trut. Pretpostavlja se da Đinđić misli na Vićazslava Košpuricu. Prim. D. Gojsović.

Od dana mog ubistva, do formiranja Trutove ljotićevske hunte pod auspicijama pronalazača Srba, dipl. ing. zablude-
lih srpskih duša Kjosića, i uz blagoslov megalopolita Amfi-
lohija Radovića, prošla je bezmalo godina dana.

Od tada nadalje, praktično nije bilo dana bez državnog udara, sve dok se negde 2008. po zemaljskom računanju vremena država Srbija nije pretvorila u moždani udar dugog trajanja i završila u samoindukovanoj komi.

O detaljima ćemo kasnije.

Die Drohne, tj. Košpurica Vićazoslav, koji je političku karijeru godinama gradio po čuvenju, tikovima, neproverenim glasinama i žmirkanjima, konačno je sa zakašnjenjem od devet meseci dočekao svojih pet minuta, iskoristio moj leš kao trambulinu za *propadanje uvis na vlast* – i – nakon što je minutom ćutanja odao poslednju poštu tepihu zaslužnom za njegov uspon – uvalio guzicu optočenu šuljevima u fotelju premijera koja se još nije bila ohladila od mog dupeta, ali, *na vladu* nije, kako je bilo predviđeno maksimalističkim seljačkim protokolom, ujahao na Waldemaru Jankeleviču – na grdno razočaranje Jankelevića, zaljubljenika u državotvorne pompe, ceremonije i white tie evente – nego se kroz sporedni ulaz, takoreći kroz *čmar vlade*, ušunjao u debelo crevo istorije da bi mojom krvlju ispisao njene najgovnavije stranice.

Kao i sve terorističke akcije srpskog bašibozuka, bagre i brabonjaka – udruženih u zajednički zločinački poduhvat Drang nach Osten na sve četiri strane čaršije i sveta – i moje ubistvo je bilo motivisano fiziološkom potrebom bagre i brabonjaka da realnu opasnost od fantoma slobode – koji je na trenutak promolila nos na horizontu događaja – i teskobu ropskih umova i duša ublaže političkim ubistvima, teritorijalnom ekspanzijom, pljačkom, i voajerskim, sadističkim saučesništvom u silovanjima i masovnim egzekucijama.

Košpurica je običavao da u sumrak, pri romantičnoj svetlosti zapaljenih džamija, sa prepariranim Minervinom sovom uzetom na revers iz kalemegdanskog Muzeja lova na ramenu, čita spise Karla Schmidta i propovedi Nikolaja Velimirovića.

Kao i sve akcije bašibozuka, bagre i brabonjaka i akcija mog javnog streljanja je završila pobedom u ratu i gubitkom pameti u miru.

Pogledam ponekad unatrag u hol vlade Srbije u koji su, nakon što sam pao kao proštac, preispoljne bezbednosne kukavice daljinskim upravljačem uvukli moj leš, vidim zapanjenog Sinišu (Nikolića), bivšeg šefa mog kabineta u DS-u (otkuda li se on tu našao), kako u neverici gleda vernog Besića koji je četvoronoške dopuzao da mi oliže rane.

Nikolić ne vidi, ne vidi ni Besić – prvi je predaleko, drugi je pristrasan – ali mi odavde lepo vidimo da ne bih imao šanse ni da sam lakše ranjen.

Iskrvario bih u svakom slučaju; bolje što se nisam ponižavao.

Deset celih minuta je trebalo MUP-ovim factotumima, takozvanim bezbednjacima – nikog od njih više ne prepoznajem, i posle toliko godina pretvaraju se obamrli od straha da su neki drugi, mora da je posle muke bilo da se rastale ko je ko – celih deset minuta im je, kažem, trebalo da se dosete da bi moj leš reda radi valjalo prebaciti u Urgentni centar.

Pogledajte, Berhtold, kako ošljare, kako me preko volje, sa velikim zakašnjenjem (poneki i sa zadovoljstvom) – sve se zaklanjajući jedan iza drugoga, noseći ispred sebe moje telo kao mrtvi živi zid – na *krlak* iznose u dvorište Vlade.

Kad šta? U dvorištu nema službenog auta. Gde je nestao? Kud se denuo? Ispostavilo se da su vladinim autom u Urgentni centar odvezli mog bodyguarda, takođe pogođenog, Boruovića. Dobro, de, i Boruoviću je trebalo ukazati pomoć

(hm, da li je baš trebalo s obzirom šta je docnije pričao, za šaku dolara dobijenih od Tatics*a).

Nebitno, uostalom, svakako je i Boruoviću trebalo ukazati lekarsku pomoć, ali valjda postoji neki prioritet.

Precrtajte „prioritet“. Čista glupost. Transport mog leša u Urgentni centar bio je poslednja rupa na svirali, neprijatna obaveza, zavaravanje tragova, pranje biografija, spasavanje obraza pred međunarodnom zajednicom.

Posle dodatnih desetak minuta konfuzije, najodvažniji pripadnik bezbednosnog bašibozuka, bagre i brabonjaka intuitivno pronalazi u auto parku – preciznije auto-otpadu – Vlade Srbije odavno rashodovani BMW (1982. godište), sav zarđao, zarastao u korov i čkalj. Ali bezbednosne muve bez glave ne uspevaju da pronađu ključ, nema ga na portirnici, moraju da obiju auto. Nema druge. Ali to im je najmanji problem. Tu su svoji na svome. Srećna okolnost – koja je samo povećala nesreću – jeste da je radnik obezbeđenja, koji je, pre nego što se preko veze zaposlio u BIA-i, bio kradljivac automobila, pa je očas posla obnovio gradivo, prespojio žice i – cap – upalio motor.

U rezervoaru se pukim čudom našlo litar-dva ishlapelog benzina (43 oktana), što je bilo dovoljno za rastojanje koje treba prevaliti...

Ali premotajmo astralnu kopiju video snimka, Berhtold. Pogledajmo šta se događa.

Umesto da iz proklete avlije Vlade Srbije skrene desno, da se sjuri par stotina metara niz Kneza Miloša, pa onda treća levo u Višegradsku, pa pravo u UC, vozač BMW-ove mrtvačke kočije zapremine 1998 kubika, skreće levo, otu-da, pretpostavljam – ne vidim, već sam mrtav – desno u

* Tatić, Yurgis, potpredsednik DS sa mladoženjine, Kjosiceve strane. Docniji predsednik Republike Srbije, po Kjosicevom blagoslovu.

Bulevar koji je promenio više imena nego Arkan čarapa na glavi (bog zna kako se sada zove), otuda, pretpostavljam, na Autokomandu, pa pored stadiona JNA, pa u Bulevar kralja Aleksandra Karađorđevića – idealnu saobraćajnicu za transport ubijenih u atentatu – i onda okolo-izokola pa na mala vrata u Kneza Miloša i na kraju u UC.

Mrtvačku BMW kočiju celom maršrutom u stopu su pratili automobili (bez registarskih tablica) prepuni Dijanićevih prekodrinskih paparazza i novinara specijaljnjava naznačenja. Blicevi sve vreme sevu. (Fotografije su naknadno – iz taktičkih razloga – izbrisane iz kolektivne RAM memorije.)

U samrtnom strahu i drhtanju od pučističke osvete, šofer i bezbednjaci voze zaobilaznim putevima, sporo, ponavljaju kadrove, mimo običaja poštuju ograničenja brzine, odugovlače, staju na pumpi da dopune gorivo, kupuju vreme za svoju smrt.

Dugačka je Crna ruka XXI veka. Nije joj se zamerati.

Znaju oni da sam ostao na mestu mrtav – razumeju se oni u tu materiju – ali što je sigurno, sigurno je.

Pogledajmo sada horror sitcom koji se odvija u Urgentnom centru nakon što je moj leš posle turističke ture po Beogradu, istovaren u salu za reanimaciju. Lepo se vidi da je od mog tela preostala samo bezoblična krvava masa – izgleda da je bilo i urgentnog linča u hodnicima, u off-u – oko koje su se munjevito sjatili hirurzi, anesteziolozi, pulmolozi, geolozi, astrolozi, instrumentari, mrtvački forenzičari i udbaši. Znao Berhtold, kako urgentni hirurzi posluju: pogure se onako zakrabuljeni maskama – neki i fantomkama – telima zaklone pacijenta/žrtvu na operacionom stolu, mrndžaju u brade na šatrovačkom latinskom *vulnus laceratum*, *vulnus sclopetarium*, *vulnus ovaj*, *vulnus onaj*, nemoguće je videti šta tačno rade i da li uopšte rade, šiju li

ili paraju, seku li uveta, krpe li dupeta, skupljaju li rasuto ili rasipaju skupljeno.

Iako sam emocije još za života podvrgnuo gvozdenoj samodisciplini, moram priznati da sam se, gledajući taj prizor iz tačke singulariteta, sa istorijske distance od petnaest godina, zapanjio koliko se u sali za reanimaciju u jednom tako delikatnom trenutku vrzmalo slučajnih prolaznika, prodavaca kikirikija, semenki i kokica, tapkaroša, džeparoša, zazjavala, pa čak i kolportera i paparazza u operacionoj sali (i oko sale) i koliko je samo znatiželjnih očiju skeniralo moj lež iza staklenog zida predviđenog za očiglednu nastavu studenata medicine. Bilo je u toj masi i nekoliko savetnika, prvih, drugih i trećih sekretara ambasada Severne Koreje, Ruske Federacije, Burkine Faso i Kazahstana – neke od kojih sam lično poznao sa diplomatskih prijema – koji su sastavljali službene beleške, ugledao sam i dve-tri perverzne beogradske uspijuše, i nekoliko snuff* filmadžija i filmofila, od pogane sorte koju prizori kasapljenja i krvavih leševa – što gori, to stimulativniji – dovode do orgazama, koji su polujavno svršavali *u sebe*.

Nisu mi promakli ni terenski šegrti viđenijih pogrebnih preduzeća koji su mi laserskim daljinarom *uzimali meru*.

Ako je moja reanimacija bila horror sitcom, istraga o mom ubistvu bila je komedija zabune.

Na nekolikim opušcima cigareta marke davidoff, koji je hitman Jovanović ostavio u ćumezu odakle je ispalio smrtonosni hitac – uočite, Berhtold, krajnji neprofesionalizam

* „Snuff filmovi su igrani filmovi sa pravim glumcima, ali bez glume. Snimani su u studiju i prikazuju stvarno nasilje bez šminke i bez specijalnih efekata i sa stvarnom žrtvom koja je obično prelepa plavuša koju premlaćuje, a zatim i motorom testerom kasapi na sitne komadiće neki maskirani mišićavi mačo manijak“ (definicija preuzeta iz studije Dragoslava Bokana).

srpskih profesionalnih ubica – pronađen je kolektivni DNK 270.854 najuglednije ličnosti iz svih oblasti javnog i kulturnog života, uključujući i nekoliko arhijereja SPC. Kjosicev i Trutov nisu pronađeni. Možda Kjosic i Trut i nemaju DNK – što je lako moguće – možda su kao kriminalci koje sprže vrhove prstiju da izbrišu otiske – pronašli način da neutrališu DNK tragove, što takođe nije nemoguće. U interesu istrage – tako je pisalo u zvaničnoj verziji – objavljen je samo nalaz Zmijinog DNK, iako je Zmija – bez obzira na neoborive dokaze – u stvari mog pogubljenja zapravo bio najneudržljivi.

Halt! Digresija.

Reč-dve o davidoff-u. Milošević je pušio davidoff, sledstveno su u maniji idolopoklonstva, ulagivanja, poistovećivanja i imitiranja svi članovi SPS-a i svi državni nameštenici pušili davidoff, uključujući i one koji ne puše, uključujući i one u terminalnom stadijum kancera pluća, uključujući i najsiromašnije članove, članove SPS-a koje pas nije imao za šta da ujede, koji su podizali kredite u Raiffeisen banci da bi kupovali i pušili davidoff.

Da je pušio, i Trut bi pušio davidoff. Ali on ne bi zapalio cigaretu ni po cenu mog života.

Ništa od ličnog interesa se ne prepušta slučaju u zemlji u kojoj je sve opšte i zajedničko prepušteno pukom slučaju, u zemlji u koju sam pokušao da prošvercujem Weltgeist i da razgorim utuljenu iskra ličnih sloboda.

I u kojoj sam pao *od otadžbine*.

Nisam ja bio jedina žrtva mog ubistva.

I nekoliko patriota je na prevaru položilo život za život tokom organizacije i priprema atentata.

Tako je, npr., nepune dve godine pre atentata na moju ličnost, u sklopu medijskih priprema za moje javno pogubljenje, u taktičkoj pokaznoj vežbi bojevom municijom, u

udruženom zločinačkom poduhvatu političkih, privrednih i klasičnih kriminalaca ispred Palate Federacije ubijen ostrakizovani udbaša Milomir Stavrilović, a.k.a. Stavra, a.k.a. pukovnik Erić.

Ideja je bila da se Stavra prinese na žrtvu, a da se njegovo ubistvo pripiše meni i mojim bliskim saradnicima, Popoviću (Bebi) i Jovanoviću (Čedomiru).

Čitavo to zamešateljstvo je antologijski primer nasumičnog skarabudživanja koje efikasno ubije iako ništa ne znači, niti zna šta hoće ubistvom da kaže.

Zvanična verzija je koješta. Ali jedan njen deo ipak zasluhuje citat. Budite ljubazni Berhtold, kliknite u word dokumentu na copy, pa na paste i ubacite u tekst nekoliko rečenica-bljuvotina iz članka u tabloidu *Nova*, objavljenog povodom proslave dvadesetdvođodišnjice Stavrinog streljanja*.

Jawohl, Ihre Exzellenz.

Stavrino ubistvo je nebitno, u izvesnom smisli i zasluhuje. Stavra manje, Stavra više, bar Stavri ima u Srbiji.

Budistički posmatran, Stavra je samo glavom platio deo karmički i to je to.

Kažem „deo“, jer je Stavra ostao karmički dužan još najmanje tri upucavanja iz sačekuše.

Pustimo sad to, za naš posao je od značaja poslednji deo rečenice: *ta likvidacija iz temelja je potresla Srbiju i potpuno je promenila*.

Na koji to način – „potresla“? Koga to *Nova* zajebava? Likvidacije mogu samo ushititi srpsku javnost, nipošto je

* Likvidacija nekadašnjeg pukovnika Resora državne bezbednosti Milomira Stavrilovića Stavre u Beogradu 2001. godine, ubijenog iz sačekuše na stepeništu Palate Federacije posle sastanka sa predsednikom SRJ, do danas je ostala misterija. Od ubistva Stavrilovića prošle su 22 godine, a ta likvidacija iz temelja je potresla Srbiju i potpuno je promenila. (Nova.rs. 17. 5. 2023).

potresti. A tek je idiotizam napisati da je Stavrina likvidacija „potpuno promenila Srbiju“, mada donekle i jeste – u stvari sigurno jeste – ali u strogo medicinskom smislu pogoršanja promena izazvanih metastazama kolektivnog kancera mozga i sabornih Morel-Lavalléeovih lezija svetosavskog kognitivnog aparata.

Priča je neuporedivo složenija. Stvar se odvijala ovako.

Saputnik petooktobarske revolucije, Kaloperović je u romanu *Rekapitulacija*, na silu boga i tek nakon intervencije Providenja izašlom iz štampe 2023. u povodu proslave dvadesetogodišnjice mog ubistva, metodom nekritičke paranoje empirijski dokazao da udbaši – koji su iz ovog ili onog razloga udaljeni iz službe, kojima su, po kazni, oduzete službene iskaznice, službeni pištolji, licence to kill, službene pare, službeni kurtoni i službene španske buve, koje portir Rado-njić na izlazu iz Glavnog stožera Serbische Sicherheitdinst-a protokolarno šutne nogom u guzicu – trenutno gube svaki identitet (osim egzistencijalnog minimuma nacionalnog i verskog) postaju notorni alkoholičari, ponekad i transvestiti i kao takvi bivaju podložni svakovrsnim ucenama, manipulacijama, masturbacijama i halucinacijama.

To se, naravno, znalo u neformalnoj *Črezvičajnoj komisiji* DSS-a, čije je provizorno – dok „naši ne dođu na vlast“ – sedište bilo smešteno u kabinetu Trutove Nadežde Krupske, Gorice Radović, koincidentno bliske rođake evanđeoskog teroriste, mitropolita na steroidima, Amfilohija.

U kolegijumu Glavnog stožera Trutovog Sigurimija sedeli su – in order od disappearance – Dijanić Aleksandar, novinar za odstrele, Pulatović Rado, svaštar i ništak, Džomić Aco, Obergruppenführer der Abwehr der Vojska Jugoslavije, Székely László, mađarski sociološki Ciganin, čije ime i prezime vojvođanski Mađari iz prezira pišu srpskom ortografijom

(kao i Kertesovo), zatim Dobrinko Čigoja, besposličar, bez zanimanja i stalnog boravišta, Malić (Ibrahima) Radimir, fiškal i lančani narkoman i – konačno – Trutova Theroigne de Mericourt, Liliana Radenković, neformalna šefica svih odeljenja svih zvaničnih i nezvaničnih udbi, sigurimija, štazija i – last but not least – dopisna članica FSB (KGB).

Radenkovička je bila Trutova siva eminencija (alternativa: emanacija), Trutov Lavrentij Berija ženskog pola, Jules Mazarin sa neobrijanom pičkom radne zapremine 998 cm³, u to vreme već četvrtu godinu uzastopce u IV stadijumu funkcionalnog, izuzetno toksičnog, ali društveno prihvatljivog delirijuma srpskog stila kojim je zarazila i Truta.

Potom – s vremenom i kapilarnim putevima – i ostatak populacije Srbije.

Sa najmanje litar i po whiskeyja dnevno kao raketnim gorivom, ta obaveštajna mahaluša zapremine 35000 cm³, izlazne snage 650 kW stizala je na sva mesta, tako što je obećavajući kule i gradove i mamila sva mesta da dođu njoj na noge.

Pa pod noge.

Pa pod mač, bato.

Pričalo se po Beogradu, ne sasvim bez osnova, da Radenkovička ima na raspolaganju nekoliko stotina hiljada očiju i ušiju i višemilionski – praktično 78% punoletne populacije Srbije – korpus operativaca-volontera, plus militantno krilo SPC, plus kozaračko kolo srpskih sestara, plus dijaspora, plus političko krilo zemunskog gangsterskog klana.

Trutovi paraudbaši su u potaji skovali pakleni plan, o detaljima kasnije, Radenkovička – po Dijanićevoj ideji – sugeriše Pulatoviću da u ime Truta uspostavi kontakt sa razmetnim Udbinim sinom, Stavrilovićem. Naređenje, izvršenje. Pulatović uspostavlja kontakt sa Stavrilovićem. Ali

pogrešnim. Prvim na koga je naišao. Nominalizam idiotizma. U brzini na zlo i hitrini na grabež, uveren (ne bez osnova) da nema tog Stavrilovića koji se neće odazvati Trutovom pozivu, Pulatović stupa u kontakt sa potpredsednikom DS, Slobodanom Stavrilovićem koji ga napušava i tera u pizdu materinu. Potom kontaktira sve Stavriloviće na koje naiđe – Zorana, Radomira, Atanasija, Dragomira, Milovana, itd. – sprema se da potegne u Niš da kontaktira tamošnjeg episkopa, potonjeg patrijarha, Ilariona Stavrilovića (taj bi se rado odazvao) da bi u poslednji čas – tek kad je šifrovanom SMS porukom dobio dodatne informacije – uspostavio kontakt sa ražalovanim pukovnikom Udbe Stavrilovićem.

Koji jedva čeka da ga bilo ko kontaktira.

Da bi opstao na vrelom beogradskom asfaltu, udbaš ne mora da bude živ – često i nije – ali mora da ima kontakte.

Uz piće i meze (sarajevski ćevap od ljudskog mesa) u restoranu *Dušanov grad*, odabranom kao cover jer je *Dušanov grad* odavno preuređen u drogeriju *Lilly*, Pulatović kuva žabu-Stavrilovića.

Koji jedva čeka da bude skuvan.

Koji, štaviše – kao ona češka baba na lomaču Jana Husa – dodaje suvarke na vatru na kojoj se krčka u sopstvenom sosu.

„Predsednik visoko ceni tvoj patriotizam i rad“, raspiruje Pulatović oganj sujete i frustracija pod Stavrom, koji je istovremeno i ognjište i kotao i varivo i koji – kako rekoh kao češka baba srpskog stila – dodaje grančice i piri u vatru da bi dodatno podigao temperaturu.

Pulatović dodaje još dve-tri cepanice i nastavlja.

– Predsednik – kaže Rado, sav konspirativan – misli da si nepravedno udaljen iz Službe i da je sve to maslo nemačkog agenta, Đinđića i njegove izdajničke vlade koja se sprema da preda naše Kosovo.